

Schiller Instituttet

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

»Favnet være millioner! Søg op over stjerners hær!«

13. november, 2016 – Will Wertz, præsident for Schiller Instituttet (i USA), fremlægger her for det amerikanske folk betydningen af Friedrich Schillers værker og den rolle, de i dag spiller for fastlæggelsen af USA's fremtidige kurs efter valget. Hans fremlæggelse (via video¹) blev vist ved festligholdelser af Friedrich Schillers fødselsdag (10. november) i Manhattan og Houston, Texas, den 12. november, 2016.

*Mindesmærke for Friedrich Schiller
i Mannheim, sat i 1862.*

Goddag, jeg er Will Wertz, og jeg har den store glæde at være præsident for Schiller Instituttet, der blev stiftet af Helga Zepp-LaRouche i 1984, og jeg mener, vi alle er Helga tak skyldige for at have introduceret os til Friedrich Schiller og for at have stiftet Schiller Instituttet, der i løbet af de seneste årtier i stigende grad har spillet en afgørende rolle internationalt, i bestræbelsen på at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden.

Jeg vil i dag gerne påpege Friedrich Schillers betydning for den verden, der konfronterer os. En af de vigtigste ting, som Friedrich Schiller udviklede, var behovet for at opdrage – uddanne – menneskets følelser. Han kom

til den slutning, at dette var en nødvendighed, i kølvandet på den franske revolution, hvor 'et stort øjeblik fandt et lille folk' (et snæversynet folk), der let lod sig manipulere, og i stedet for at få politisk frihed, ligesom i den amerikanske revolution, så førte den franske revolution til en massiv katastrofe, og Europas befrielse fra oligarkiet fandt ikke sted på dette tidspunkt.

Vi kan ikke blot forblive jordboere

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for,

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=3L4sn53zwpI>

Friedrich Schiller, af Louis Ammy Blanc, 1861.

og ikke det, menneskeheden lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør. Jeg vil mere specifikt foreslå – og dette er baseret på kommentarer fra Lyndon LaRouche sidste onsdag og torsdag – præcis, som Schiller sagde, at vi må leve i vort århundrede, men ikke være dens skabning, og give menneskeheden det, den behøver, og ikke det, den lovpriser. På lignende måde kan vi, selv om vi lever på denne planet Jorden, ikke kun være jordboere; at vi må placere vores identitet som værende lig med menneskets faktiske mission, og vi må organisere menneskeheden til at erkende denne mission og det, som sand menneskelighed repræsenterer. Dette betyder rent konkret, at man må placere sig selv uden for Jorden; man må på en vis måde placere sig på Månen eller, på kort sigt, på den internationale rumstation, og det er sådan, man må se på, hvad der kræves på Jorden. Dette er, hvad Krafft Ehrlicke fremfører i sine skrifter om 'den udenjordiske forpligtelse' (the extraterrestrial imperative). På lignende måde må vi, på globalt plan, skabe en ny, økonomisk verdensorden. Russerne, kineserne, inderne og de andre BRIKS-nationer har taget initiativet i denne henseende, men vi har en splittet verden med det transatlantiske område, der er fuldstændig bankerot, og det er absolut nødvendigt at bringe USA ind i denne geometri rent økonomisk. Dette er en stor opgave og én, der kun kan virkeliggøres i det omfang, at folk i hele verden rent faktisk forstår Alexander Hamiltons økonomiske ideer og Lyndon LaRouches Fire Love.

Der er et digt af Schiller, et meget berømt digt, som Beethoven har skrevet musik til, »Ode til Glæde«, med musik af Beethovens 9. symfoni, og, med hensyn til denne idé med at placere sig i Universet, hvilket er menneskets virkelige mission, at bemestre Universet, så gør

Schiller dét i alle sine omkvæd, at han placerer mennesket i denne position. For eksempel,

»Brødre, over stjernehænet dømmes Gud, som vi har dømt.«

(Brüder, über'm Sternenzelt, richtet Gott, wie wir gerichtet.)

Eller senere: Over stjernehænet belønner Gud dig fra Himlen. Og dette er den placering, som vi må have, hvis vi rent faktisk skal løse menneskeheden behov på nuværende tidspunkt og sikre, at muligheden for at undgå menneskeheden tilintetgørelse gennem en atomkrig fuldt ud virkeliggøres, for, som Lyndon LaRouche har understreget: Så længe de finansielle betingelser, der har ført verden helt frem til krig, ikke er blevet løst, så vil denne mulighed for krig fortsætte.

Den barmhjertige samaritaner

Jeg vil gerne påpege nogle af de mest afgørende træk i det, Schiller udviklede. Han understregede først og fremmest, at det er gennem skønhed, at mennesket når frem til frihed. Man kan ikke have frihed, med mindre man virkelig har skabt skønne sjæle blandt menneskeheden, en skønhed, der er karakteriseret af agape², hvilket er græsk for kærlighed.

Det er den grundlæggende følelse, som Lyndon LaRouche ofte har kaldt det, der faktisk behøves. Schiller skriver om dette fundamentale spørgsmål i mange af sine værker, og han siger, at, hvis man opererer ud fra standpunktet om agape, kærlighed, kærlighed til sandheden, kærlighed til menneskeheden, så er man faktisk gået ind i det, han kalder legens, grundlæggende set den skabende legs gladelige rige, som er menneskets egentlige natur. I Kallias-brevene diskuterer han dette i sin egen version af Biblens fortælling om den barmhjertige samaritan, og det, han understreger, er – han giver fem eksempler på personer, der responderer til en såret mand, der ligger i vejkanten, og det er kun den femte, der faktisk hjælper personen, uden en forudgående debat i sit hoved, om han skal gøre det. Flere af de andre tænkte faktisk bl.a. på, om de blev betalt for at hjælpe personen, og hvad de fik ud af det, og det, Schiller fremfører, er, at moralsk skønhed kun opstår, når pligten er blevet menneskets natur. Det vil sige, at man gør sin pligt med glæde, fordi ens følelser i realiteten karakteriseres af agape, af kærlighed.

I ét af Schillers skrifter, de filosofiske breve, skriver han:

»Når jeg hader, tager jeg noget fra mig selv. Når jeg elsker, bliver jeg så meget desto rigere gennem det, jeg elsker. Tilgivelse er at genfinde en afgivet ejendom – menneskehed et forlænget selvmord; egoisme den højeste armod for et skabt væsen.«

Han fortsætter med at undersøge dette fra et standpunkt om samfundets forskellige opfattelser. Han skriver:

² Næstekærlighed, asekuel kærlighed; det kristne kærlighedsbegreb.

»Egoisme og kærlighed adskiller menneskeheden i to, højst forskellige racer, hvis grænser aldrig flyder ind over hinanden. Egoisme rejser sit centrum i sig selv; kærlighed anbringer det uden for sig selv, i den evige helheds akse. Kærlighed tilsigter forening, egoisme er ensomhed. Kærlighed er den medregerende borger i en blomstrende, fri stat; egoisme en despot i en ødelagt skabelse. Egoisme sår for taknemlighed, kærlighed sår for utaknemlighed. Kærlighed giver, egoisme tager.«

Eftergiv al gæld

I andre af Schillers værker udvikles den samme idé, f.eks. i Solons og Lykurgos' lovgivning. En af de første ting, som Solon gjorde, da han blev Athens leder og erstattede Draco, fra hvis navn vi har afledt ordet drakonisk, var at annullere gælden, og, som Schiller skriver,

»hvored al gæld blev annulleret, og det blev samtidig forbudt, at, i fremtiden nogen skulle have lov at låne med sin egen person«.

Tænk på, hvad der kræves i den transatlantiske sektor i øjeblikket, hvilket en total konkursbehandling, hvor gælden faktisk bliver annulleret, ligesom Solon før havde gjort.

Alternativet hertil var, som Schiller sagde, samfundet i Sparta, der var totalt baseret på slaveri, og det er de alternativer, vi stadig konfronteres med i dag.

I »Universalhistorien«, en af de forelæsninger, Schiller holdt, da han var historieprofessor, skriver han følgende: han skelner mellem det filosofiske intellekt og levebrødsakademikeren, der blot vil have en karriere, blot vil have penge. Han taler om det filosofiske menneske:

»Han har altid elsket sandheden mere end dets system, og ville gladeligt erstatte den gamle, utilstrækkelige form med en ny, der er smukkere. Ja, hvis intet slag udefra ryster hans ideers bygningskonstruktion, vil han selv være den første til at sønderbryde den, utilfreds, for at genopbygge den, mere fuldendt.«

Forkast det forfejlede system

Det er kærlighed til sandheden, det er kærlighed til menneskeheden, at fuldstændig bortkaste sine overbevisninger og erstatte dem med sandheden, på vegne af menneskeheden, hvilket er noget, mennesker ofte, i store historiske øjeblikke, kaldes til at gøre, når mislykkede systemer, mislykkede trossystemer, må afvises. Det er et sådant øjeblik, vi befinder os i netop nu. I den franske revolution afviste folk ikke det gamle system, og konfronteredes med deres egen ødelæggelse. Det er en sådan situation, vi konfronteres med i dag i USA og i hele verden.

I et af Schillers skrifter, »Kunstneren«, skriver han, at dette ansvar hviler på kunstnerens skuldre, og indirekte er vi alle kunstnere, for vi er alle skabt i Universets komponists billede. Så det gælder ikke alene for en person, der identificerer sig selv som kunstner i en begrænset forståelse, men for alle mennesker; vi bør alle fungere som

Den originale gipsmodel af Friedrich Schiller, af Bertel Thorvaldsen, kan ses på Thorvaldsens Museum i København. Bronzeskulpturen står på Schillerplatz i den tyske by Stuttgart.

kunstnere i den forstand, at vi skaber et skønnere univers. Det, han her siger, er, at

»menneskets værd er lagt i dine hænder,
dets vogter vær;
med dig det synker, med dig det bliver løftet.«

Det er et ærefrygtindgydende ansvar, som vi alle hver især må indoptage og gøre til vores egen personlighed.

Håb

Jeg vil nu gerne afslutte med det følgende: For otte år siden gennemlevede vi et valg, der handlede en masse om håb og forandring, forledte man os til at tro. Men, der findes et virkeligt håb, og der findes et virkeligt grundlag for forandring; men forudsætningen er, at man må udvikle sit intellekt for at forstå, hvad det er, så man ikke bliver manipuleret og holdt for nar. Et af Schillers mest betydningsfulde digte er digtet »Håb«, der slutter med følgende vers:

»Det er intet blændværk og indholdsløs smiger,
som i dårers hjerne er født;
Men fra hjertet det kommer, og højlydt siger:
Til noget bedre er vi født!
Hvad stemmen i hjertet således forklarer,
den håbende sjæl slet ikke bedrager.«

Jeg vil fastholde, at dette håb bygger på skabelsen af en æstetisk sindstilstand, hvor man befrier sig selv fra fordomme, befrier sig selv fra betingelser, der, i modsat fald, betinger den måde, hvorpå man agerer og opfører sig, og hvor man hæves op på et niveau med skabende leg, hvor man stadfæster sin identitet i Universet. Og jeg vil sige, at det er præcist, hvad Lyndon og Helga LaRouche har understreget i årtiernes løb og senest i løbet af de seneste par dage. Det er udfordringen for os alle, og den udfordring, vi står med her, hvor vi fejrer Friedrich Schillers 257. fødselsdag. I denne weekend er det også Sun Yat-sens fødselsdag, en person, der var meget stærkt influeret af den amerikanske revolution.

I skuespillet »Wilhelm Tell« – og jeg forstår, at der i Texas vil blive opført scener fra dette skuespil – slutter skuespillet med, at én af karakterne, jeg tror, det er [Ulrich von] Rudenz, siger – dramaets sidste sætning lyder:

»Og jeg erklærer, at alle mine livegne er frie.«

Dette drama blev skrevet i 1805. Det blev i realiteten skrevet til støtte for den amerikanske revolution, for i stykket har man den berømte Rütli-ed, og man har talen, hvor der siges:

»Nej! Der er en grænse for tyrannens magt.«

Og vi må række ud efter stjernerne og gribe vore umistelige rettigheder. Det er det perspektiv, vi må have i dag.

Frihed til at søge ud over planeten Jord

Den 24. november 1984 vedtog Schiller Instituttet en Erklæring om Menneskets Umistelige Rettigheder, som er en tilpasning af Uafhængighedserklæringen, omskrevet til at gælde for hele menneskeheden. Det, som Schiller gjorde i 1805, var grundlæggende set at støtte den amerikanske revolution, men samtidig at foregribe nødvendigheden af Lincolns Emancipationserklæring, og jeg ville sige, at, i nutiden, foregreb han også Roosevelts Fire Friheder og behovet for, som det udtrykkes af Krafft Ehrlicke, at mennesket har friheden til rent faktisk at gå ud over planeten Jord og virkeliggøre sin sande menneskelighed.

Og jeg vil gerne atter udtrykke min personlige taknemlighed over for Helga Zepp-LaRouche for at have introduceret mig og vores organisation og, herigennem, folk i hele Amerika og i hele verden, til Friedrich Schiller. Jeg regner ham for at være én af mine bedste venner, og det håber jeg også, I gør.

Og hermed sender jeg hilsner til jer alle i anledning af jeres festligholdelse af Schillers fødselsdag.